

[Ib Thyregod.]

tror, det er vigtigt, at man tænker videre, ikke alene med henblik på situationen i dag eller næste år, men også på situationen efter 1974. Også, efter 1974 skal der være plads for det sociale boligbyggeri, men der skal også være plads for det private udlejningsbyggeri, og vi må prøve på at finde en løsning, så begge dele kan fortsætte, så det sociale boligbyggeri får en rimelig mulighed for at fortsætte og der gives særlig støtte til de sociale opgaver, som det sociale boligbyggeri skal løse, men også således at det private boligbyggeri får nogenlunde lige vilkår, således at vi på den måde kan komme ind på en normalisering gennem fri konkurrence.

Jeg tror, at privilegierne på boligområdet vil forsvinde, det gælder både inden for det sociale og det private byggeri, efterhånden som restriktionerne bliver ophævet, men dette betyder ikke, at boligproblemet herefter tages af dagsordenen; tilbage er stadig og vil stadig i en række år være de særlige sociale problemer, som er knyttet til boligproblemet, og som stadig må tages op gennem boligsikringsordningen og på anden måde.

Når Det økonomiske Råd derfor har udtalt sig for en højere grad af normalisering end den, som regeringen har givet udtryk for, skyldes det, at man fra Det økonomiske Råds formandskabs side måske i for høj grad har lagt vægt udelukkende på økonomiske synspunkter. Men det er klart, og det er også en opfattelse, regeringspartierne har, at også de sociale synspunkter må indgå i debatten.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale at stemme for de af boligministeren stillede ændringsforslag og at stemme imod de af socialdemokratiet og socialistisk folkeparti stillede ændringsforslag.

Else-Merete Ross: Den 9. oktober 1958 sagde den daværende socialdemokratiske boligminister, hr. Bundvad, at den altdominerende faktor på vort boligmarked var den betydelige forskel mellem huslejeniveauerne i den ældre og den nye boligmasse, og at denne forskel følte som en uretfærdighed, navnlig over for ungdommen, som var henvist til at leje i nybyggeriet. 12 år efter må vi erkende, at afstanden mellem de to lejenni-

veauer trods de love, vi har gennemført for at udjævne den, ikke er blevet mindre, men tværtimod større.

Hr. Bundvad pegede også på, at husleje-relationen, forholdet mellem indkomst og husleje, stadig var faldende i den gamle boligmasse, og det er jo stadig tilfældet også nu. Direkte citeret fra Folketingstidende 1958-59, sp. 57, sagde hr. Bundvad:

„Hvad har den enkelte råd til at betale?

Ja, svaret vil normalt være, at han ikke har råd til at betale mere i husleje end det, en lejlighed koster i den gamle boligmasse. Det er igen en af de ulykkelige virkninger af forskellen mellem huslejen i den gamle og i den nye boligmasse. Den har ødelagt vore prisformannelser og bevirket, at vi på dette punkt ikke har fået den rigtige justering til vore indkomstforhold.“

Det gælder jo stadig, at prisformannelsen over for, hvad en bolig skal betales med, er ødelagt, og at en rimelig justering til indkomstforholdene derfor lader vente på sig til fordel for én gruppe og til skade for en anden gruppe.

Cand. polit. Erik Holm skrev i Politiken den 24. januar i år en kronik om de ældre udbytning af de unge bl. a. gennem den lave husleje for ældre lejligheder, som gennemgående bebos af den ældre generation, som for ham ganske vist begynder ved 30-35 års alderen. Disse lejere får en betydelig realindkomstforøgelse sammenlignet med unge, der betaler høje huslejer i nybyggeriet. For de ældre lejligheder betales i mange tilfælde flere hundrede kr. mindre i leje end markedsværdien, som man sætter til det, som et par unge boligsøgende er villige til at betale, hvis de blot kunne få en sådan lejlighed. Masser af mennesker betaler 200-300 kr. om måneden for en lejlighed, som de unge gerne ville give 600-700 kr. for. Forskellen, ca. 5.000 kr. om året, er en realindkomst for den heldige beboer af lejligheden og en realindkomst, som ikke beskattes. Det, de ældre sparer ved at bo i en bolig, hvis værdi er urealistisk lavt ansat, må de unge betale.

Den samme kritik rejser Erik Holm mod lejeværdiansættelsen i parcelhuse. Han mener, at en afgørende årsag til boligproblemet er opretholdelsen af de gamles privilegier, og at det er på tide at sætte en stopper for det, som han meget drastisk kalder de gamles udbytning af ungdommen.